

Arrest

nr. 134 221 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 23 augustus 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 24 november 2009 te Antwerpen in het huwelijk met E.M.E.S., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 14 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker werd op 17 oktober 2013 door het hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met braak inklimming of valse sleutels, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens

gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was.

1.4. Op 23 augustus 2014 werd beslist tot de afgifte van een koninklijk besluit tot uitzetting aan verzoeker. Dit besluit, dat verzoeker op 27 augustus 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Suriname;

Overwegende dat betrokkene op 14 juni 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend;

Overwegende dat hij op 29 november 2010 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 2 juli 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, feiten waarvoor hij op 17 oktober 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad; Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 14 april 2014 stelt "dat uit de activiteiten waarvoor [P.] veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving;" dat de zwaarte van de gevangenisstraf daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat betrokkene geen enkel respect heeft voor andermans eigendommen, uit is op gemakkelijk geldgewin en geen lering trekt uit eerdere veroordelingen; dat [P.] immers eerder in Nederland werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging in bende; dat omwille van die veroordeling hij in Nederland reeds ongewenste vreemdeling werd verklaard; dat de toelichting van [P.] ter zitting over zijn familieleden in België bijzonder verwarrend zijn; dat vast staat dat hij op 24 november 2009 te Antwerpen gehuwd is met [E.S.], [...], van Nederlandse nationaliteit, doch van Surinaamse herkomst, die zich kort voordien in België was komen vestigen; dat op basis van dit huwelijk [P.] in 2010 verblijfsrecht in België verkreeg; dat op 3 juli 2012 hij in voorhechtenis werd genomen wegens de overval op het bankkantoor; dat [P.] naar België kwam omdat hij in Nederland ongewenste vreemdeling was; dat hij hier samen met zijn echtgenote woont die uit Nederland is mee gekomen, maar net als [P.] van Surinaamse herkomst is; dat [P.] familie heeft in Nederland en Frans-Guyana; dat zijn banden met België recent zijn en zeer beperkt; dat hij actief was als bokser en ook bokslessen gaf; dat volgens zijn verklaring ook een dochter uit een eerdere relatie op zijn adres in België woont; dat het zou gaan om de genaamde [R.O.], [...] van Surinaamse nationaliteit, die hier zou studeren, doch van deze persoon geen enkel spoor terug te vinden is in de registers noch in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij dus illegaal in België lijkt te verblijven; dat Meneer nu 53 jaar is en nog steeds geen stabiel leven heeft; dat integendeel, hij steeds in de zware criminaliteit terecht komt en weet dat hij dan het risico loopt om het land uitgezet te worden (aangezien dit hem reeds in Nederland is overkomen); dat het recente gezinsleven dat hij in België heeft gerealiseerd enkel om aan de ongewenstverklaring in Nederland te ontsnappen is weinig verankerd in België en is niet van aard een fundamenteel beletsel te vormen tegen een uitzetting";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene gehuwd is met [S.E.M.E.], [...], van Nederlandse nationaliteit; dat ze legaal in het Rijk verblijft sinds 22 juni 2009 en dat ze op bezoek komt in de gevangenis; dat ze op 23 mei 2014 van ambtswege werd afgevoerd;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende, bijgevolg, dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [P.H.A.], [...], wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een verbod van 10 jaar wordt opgelegd om terug te keren naar het Rijk vanaf datum van invrijheidstelling.

Waarom werd gekozen voor de termijn van maar liefst 10 jaar wordt helemaal niet verduidelijkt.

Er wordt enkel aangehaald dat het gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu en zijn recht op familie- en gezinsleven, is in casu ver te zoeken, en de sanctie die wordt gesteld op het niet naleven van het verbod is te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.”

3.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 26 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De terugwijzing- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

Verweerder beschikt derhalve niet over de bevoegdheid om een andere termijn te bepalen dan deze die door de wetgever werd voorzien. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat in het ten aanzien van hem genomen koninklijk besluit tot uitzetting zou dienen te worden toegelicht waarom werd geopteerd voor een terugkeerverbod gedurende tien jaar. Aangezien de wetgever niet heeft voorzien in enige keuzevrijheid inzake de termijn dat het terugkeerverbod geldt kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat deze termijn disproportioneel of onredelijk is. Het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel kan immers enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780).

Daarnaast moet worden gesteld dat wat betreft het nemen van de beslissing om verzoeker uit te zetten zelf uit de motivering van deze beslissing blijkt dat wel degelijk een belangenafweging werd doorgevoerd. In deze beslissing wordt namelijk toegelicht dat verzoeker een dusdanig ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde dat zijn familiale en persoonlijke belangen en die van zijn verwanten geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt tevens uiteengezet op basis van welke vaststellingen en overwegingen tot dit besluit werd gekomen en verzoeker toont niet aan dat hierbij werd uitgegaan van een onzorgvuldige of incorrecte feitenvinding of van een kennelijk onredelijke beoordeling van de voorliggende feiten.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

*

Verweerster stelt zelf in de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het gezin- en privéleven van verzoeker in de zin van art. 8 EVRM.

Zij meent onterecht dat de bescherming van de openbare orde en de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen.

Verzoeker is het hier niet mee eens.

Hij verdient een kans om zich te herpakken en samen met zijn echtgenote een stabiel gezinsleven uit te bouwen.

Mevrouw [S.] zegt hierover letterlijk:

“Het is de bedoeling om in België ons leven samen weer verder op te nemen”

Iedereen maakt fouten. De feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld zijn zwaar en verdienen een gepaste straf.

Die straf heeft verzoeker gekregen en hij zit zijn tijd uit.

De beslissing tot uitzetting is zo mogelijk nog zwaarder aangezien deze verzoeker verplicht België te verlaten waardoor hij alles zal verliezen.

Uw Raad moet hieromtrent een afweging maken.

Wanneer verzoeker zij reclassering in orde geraakt en hij aan de strafuitvoeringsrechtbank kan aantonen waar hij zal wonen en hoe zijn dagbesteding er zal uitzien met een eventuele begeleiding, zal deze rechtbank hem mogelijks vervroegd in vrijheid stellen.

Zal verzoeker op dat moment nog steeds een gevaar vormen voor de openbare veiligheid ?

Voor de strafuitvoeringsrechtbank alvast niet want ze zullen hem in vrijheid stellen (onder voorwaarden).

Zo ver zijn we nog niet doch de handhaving van de bestreden beslissing zal een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen en als een zwaard van damocles boven het hoofd van verzoeker en zijn familie hangen gezien het ertoe zal leiden dat verzoeker – hij is hier noch in Nederland nog welkom - gescheiden zal moeten leven van zijn echtgenote alsook haar kinderen en kleinkinderen.

Dit zou een onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven.

Het recht op gezinsleven moet in casu kunnen primeren op de kans dat verzoeker nog feiten zal plegen

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw [S.].

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

3.2.2. Er dient te worden gesteld dat artikel 8, tweede lid van het EVRM de mogelijkheid laat voor een bestuur om zich te mengen in het privé- en gezinsleven van een burger indien dit in de wet voorzien is en vereist is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In voorliggende zaak is niet betwist dat er een wetsebepaling – artikel 20 van de Vreemdelingenwet – is die toelaat een besluit tot uitwijzing ten aanzien van verzoeker te nemen. In het bestreden besluit tot uitzetting wordt voorts uiteengezet dat de verwijdering uit het Rijk van verzoeker met verbod om gedurende tien jaar terug te keren vereist is ter bescherming van de openbare orde, één van de doelstellingen die zijn opgesomd in artikel 8, tweede lid

van het EVRM. Een inmenging in het privé- en gezinsleven is in voorliggende zaak derhalve mogelijk zonder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM te miskennen.

Verzoeker geeft nog te kennen dat hij zijn persoonlijke belangen belangrijker acht dan het belang van de samenleving. Hij verliest hier bij uit het oog dat het niet kennelijk onredelijk is om het algemeen belang dat gediend is met het ontzeggen van de toegang tot het grondgebied aan vreemdelingen die geen respect betonen voor andermans eigendommen en er niet voor terugschrikken om andere burgers te bedreigen teneinde zich zelf te verrijken te laten primeren. Verzoeker stelt dat hij “*alles*” dreigt te verliezen, doch toont niet aan dat hij enig belang in België heeft dat zou opwegen tegen de vereiste om de openbare orde te beschermen. Verzoeker geeft aan dat hij toch de kans dient te krijgen om “*zich te herpakken*” maar maakt niet aannemelijk dat dit enkel in België kan, een land waarmee hij weinig of geen banden blijkt te hebben en waar hij zich blijkbaar enkel liet opmerken door het plegen van een ernstig misdrijf. Verzoeker verliest blijkbaar ook uit het oog dat hij reeds de kans kreeg om te bewijzen dat hij op een normale wijze in België kon functioneren. Verweerder heeft hem, ondanks het feit dat hij als ongewenste vreemdeling in Nederland stond gesignaleerd omwille van de talrijke strafrechtelijke inbreuken die hij in dat land beging, toch de mogelijkheid gegeven om in België te verblijven en een leven op te bouwen en verzoeker maakte misbruik van zijn recht op verblijf om nieuwe strafbare feiten te plegen. Verzoekers hypothetische beschouwingen omtrent een mogelijke reclassering en vervroegde invrijheidstelling en zijn verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State doen ook geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt dat zijn belangen opwegen tegen deze van de samenleving.

Waar verzoeker nog betoogt dat zijn echtgenote gerechtigd is om haar gezinsleven in België te ontwikkelen moet allereerst worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekers echtgenote nog in België verblijft. Zij werd immers van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister en wordt, gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt derhalve niet verzoekers echtgenote enige gezinsleven in België wenst, zodat niet kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven. Tevens moet worden gesteld dat wanneer twee vreemdelingen die afkomstig zijn uit verschillende landen een gezinsleven wensen op te starten of verder te zetten steeds één van hen beide het land van herkomst zal dienen te verlaten en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK